

Arrest

nr. 186 809 van 15 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 74/13, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet zonder enige precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodoende dat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of dit zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Bovendien merkt de Raad op dat de artikelen 74/13 en 74/14 uitdrukkelijk slechts betrekking hebben op beslissingen tot verwijdering terwijl in casu de bestreden beslissing een inreisverbod betreft.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er wordt in dit verband aangegeven dat de verzoekende partij van 13 april 2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst “uit hoofde van mededader; diefstal op heterdaad-met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; poging tot een wanbedrijf; door twee of meerdere personen feiten waarvoor hij kan veroordeeld worden”. De gemachtigde geeft ook aan dat er een risico op onderduiken bestaat, dat betrokkene geen officiële verblijfsplaats in België heeft en dat betrokkene gekend is onder verschillende aliassen (waarbij deze aliassen uitdrukkelijk worden opgesomd).

De Raad stelt verder vast dat er ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, waarbij de gemachtigde niet enkel verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en de vaststellingen dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan - vaststelling die de verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens geenszins betwist - maar tevens oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De gemachtigde concludeert dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Door louter een theoretisch betoog te voeren dat het de wil van de wetgever is geweest te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd en dat de

opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en afdoende moet zijn, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de bovengenoemde vaststellingen. Gelet op bovenstaande motivering (in rechte en in feite) maakt ze aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Waar de verzoekende partij met verwijzing naar artikel 6 van het EVRM betoogt dat er sprake is van een manifeste schending van het vermoeden van onschuld daar zij in verdenking werd gesteld op basis van sterke aanwijzingen van schuld, doch in het verdere verloop van de procedure zal dienen te worden geoordeeld of er voldoende bezwaren bestaan, en zij persoonlijk aanwezig wenst te zijn op de zitting van 7 september 2016, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de gemachtigde bovendien niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet geenszins dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Daargelaten de vaststelling dat de geplande zitting van 7 september 2016 thans achterhaald is, stelt de Raad tevens vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat haar persoonlijke verschijning vereist is bij de zitting en toont zij evenmin aan dat haar belangen niet naar behoren verdedigd zouden kunnen worden door een raadsman.

Ook waar de verzoekende partij een schending van haar rechten van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (cf. RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet alsook van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 24 februari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 25 april 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 februari 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP stelt dat zij het niet eens is met de beschikking en volhardt in haar verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar haar nota."

3.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de verzoekende partij door louter te stellen het niet eens te zijn met de beschikking en te volharden in haar verzoekschrift, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 13 februari 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 13 februari 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU